

Alonso den Tappra

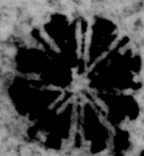
GS 702

Och

Skön Imogine.

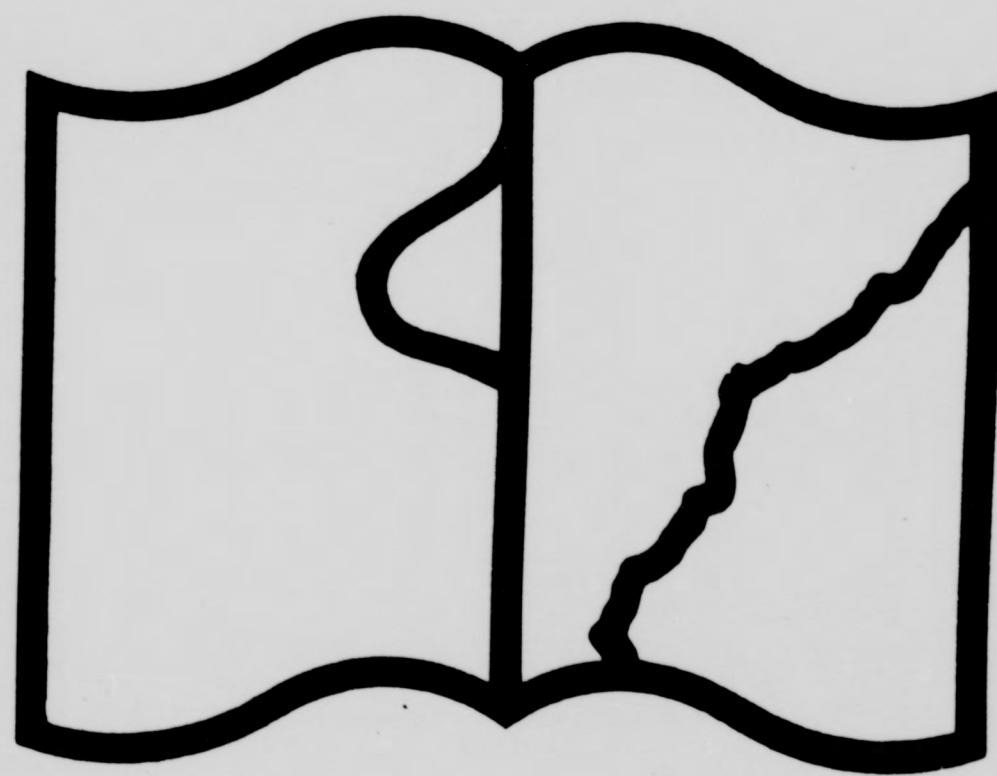
Ballad.

Melodien: Egen och Känslfull

grymme!" var
Imogins swär,
orätt mig göra i
älskan till vittne jag tar,
Viste, inget hos A — dör du — min hand,
mina dar
— eller ingen tillhöra".

4.

Symbol 11. Skadad text eller felaktig inbindning
Damaged text

Poeterna af detta närvarande slag förtjena med allt sål
Namn af Gast-Stycken. Det tål intet twiswels-
mål af de ju äro verkliga misbruk af Bildnings-gästwans
förtroffnings-magt, som onckeligen borde hellre anwän-
das till skriftets ändamål, än wara i skidighet dermed.
Ej sällan händer likwäl, att just dessa misbruk äro de
rikaste på behag och poetiskt värde. Det är med dem,
i det fallet, som med strukturen af otillåten kärlek:
skriftet och ordningen ogilla deras ursprung, men en
gång komma til werlden, äga de all rättwis fordran
på högn och wålwilja. Man förmodar att detta lites-
tyliga Poeme, skal likwäl göra sig wälkommet hos
Läsaren, ej mindre genom dess flera lifliga skönheter,
än såsom ett af de första försök hwarmed en ung Författare
oppat tillwarselen af en talang, wiserligen
ej ligilltig, för någon älskare af Svensk Språket
och Skalde-Konsten.

I.

En Krigsman så bold och en Fröken
så grann-

De lutto till hop i det gröna.
De sågo med ömma begär på hwarann,
Alonzo den tappre — så kallades han,
Och hon Imogene den sköna.

2.

"Ach!" suckade han, "då i morgon jag
går
I främmande Länder at strida,
Suart rinne för mig mer ej saknadens
tår!
En rikare Friares hälsning du får,
Och han får mitt rum wid din sida".

3.

"Tyst, grymme! Tyst, grymme!" war
Imogens swer,
"Och upphör att orätt mig göra!
Den heliga Jungfrun till vittne jag tar,
Att lefwer du — dörr du — min hand,
mina dar
Blott dig — eller ingen tillhöra".

4.

"Din nåd sin begärets och fåfångans bud
 Mig från min Alonzo förleder,
 Mit högmot, min falskhet dem straffe
 då Gud!
 Din välnad hos mig i min Brudliga
 skrud,
 Då sätte sig — fordre tillbaka sin Brud
 Och rycke i Grafven mig neder."

5.

Den tappre sig stet från den sköna i gråt
 Och drog till de Heliga Landen;
 Men knapt ärets tider följt Solhvarf-
 wet åt,
 Så kom en Båton uti glänsande ståt
 Och tillböd åt Imogine handen.

6.

Hans stänker, hans guld, hans förse-
 dande stic,
 Snart kommo dess eder att wackla
 Han störde dess hjerna, han tjuste dess
 blick,
 Dess flygtiga hjerta i snaran han fick,
 Och snart tändes Brölloppets Tackla.

7. Och

7.

Och nu hade Prästen wälsignat vårt par,
 Men dracks ur det gull-pryddda Hornet,
 Och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar,
 Och löjen och skämt gästwol lif åt en hwar,
 När -- Solflaget dånar från tornet.

8.

Då — hos Imogine — först med
 häpnad blef spord
 En främmande stitta obuden —
 Drörlig han satt, utan lif, utan ord
 Hans ögon ej wändes fring Gåster och
 Bord,
 Han hade dem spända på Bruden.

9.

Hans Hjälmhatt war sluten, Gigantisk
 hans längd,
 Hans rustning war svartgrå, som jorden,
 All fröjd, wid hans syn, är ur Högti-
 den frångd,
 Och blå brinner lågan från lampornas
 mängd,
 Och hundarne fly under borden.

10. Med

10.

Med tystnad och rysning en hvar ho-
nom ser.

Äf sträckt sitta Gästerna stela.
Til slut sade Bruden med hästvän,
jag ber:
Gäll, tappre Herr Riddare! Storm-
hatten ner,
Och värdes välsågnaden dela!

11.

Hon tystnar, och Riddar'n — som
Bruden befallt —
Lät Hjelmen från hufvudet falla —
Men Gud! hvilken syn! hwad förfärlig
gestalt!
Hwad ord måla håpnan, som rår öfwer
allt,
När en dödstalla wisas för alla! —

12.

Och upp sprungo alla med sträcksfulla rop,
Och fasa och wänjelse lände.
Äf ryssliga massar en slingrande hop
Kröp ut och kröp in genom Tinnungens
grop,
När spöket till Bruden sig wänte.

13. Se

13.

Se upp, kunn Alfonso! war Wälna-
dens ljud,
Förräderska, mins dina Eder!
Ditt högmöd, din falskhet, dem straffar
nu Gud!
Min wälsnad hos dig i din Brudliga
skrud
Nu sitter, och fordrar tillbaka sin Brud
Och rycker i grafven dig neder.

14.

Sin arm kring den Söpnas nu lindade-
han!
Förgäfwes des jämnar man hörde!
Och fort med sitt rof genom jorden
förswann
Ej någonsin åter man Imogine fann,
Ej Spöket, som henne bortförde.

15.

Snart dödde Baronen, och alltsen hans
Slott
Stått öde i långliga tider;
Ly Sagorne säga, at Imogines lott
Är der, at til ewiga straff för sitt brott,
Begråta det öde hon lider.

16. Swart

Svart är förä gånge hon syng där igen,
 När midnatten svänt sina vingar,
 Med bröllopsblut Strud, hon då visat
 Och skrifer när Benrangers Riddarn,
 Kring dånande golf henne svingar.

Kring dem dansa Spöken med rustiga
 Som Blod utur Dödsfallar dricka,
 Och slöta tillhop hvar sin multnade
 Och titta: Alonzo den tappre! din skål!
 Och skål för din trolösa Slicka!